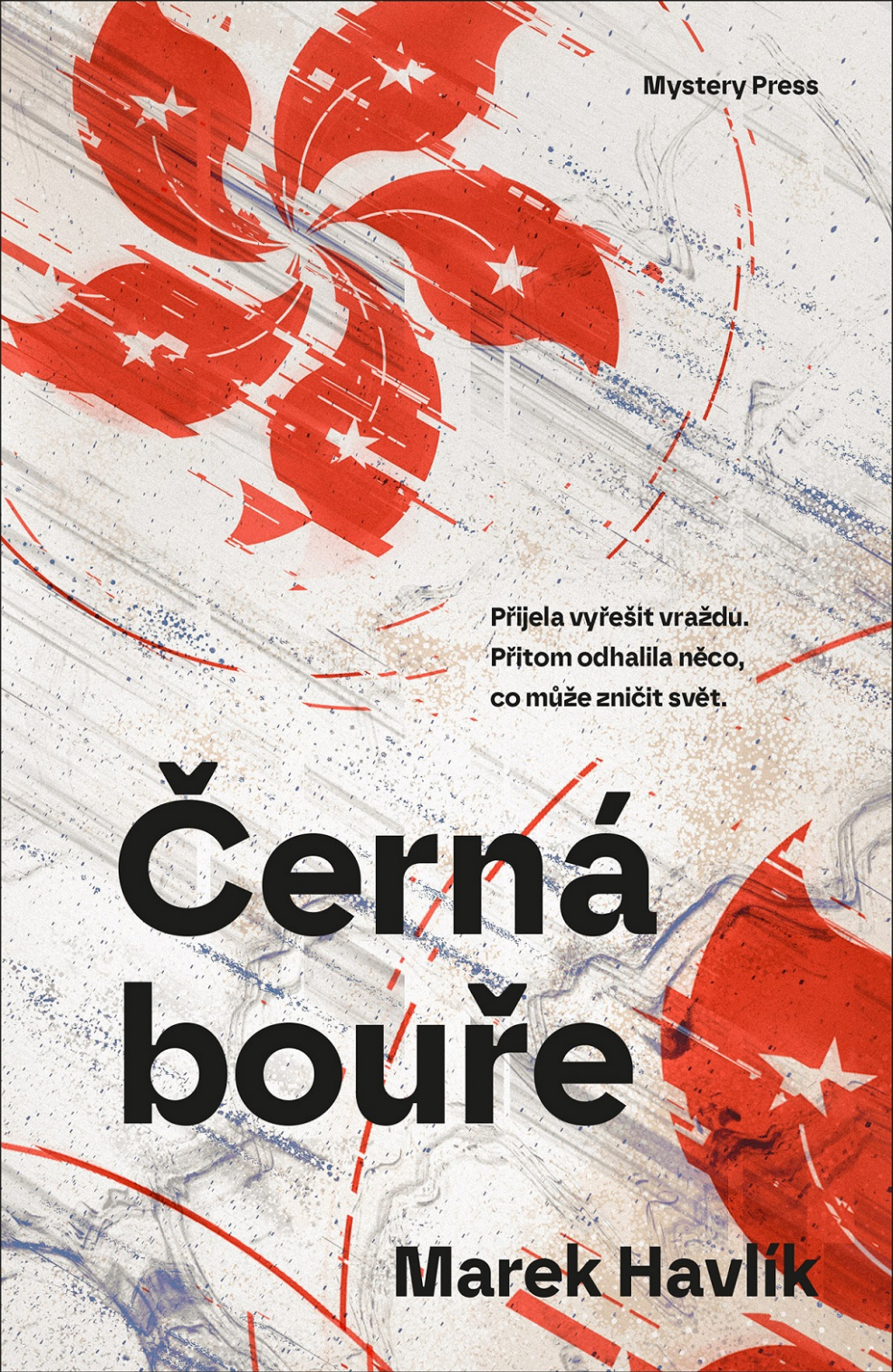

Mystery Press

Přijela vyřešit vraždu.
Přitom odhalila něco,
co může zničit svět.

Černá bouře

Marek Havlík

Černá

bouře

**Knihy Marka Havlíka
v nakladatelství
Mystery Press**

Černá bouře

Připravujeme

Bílý most

Černá bouře

Marek Havlík

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marek Havlík, 2025

Cover © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-791-7 (pdf)

*Lucii. Za její lásku a neutuchající podporu,
které mi pomohly s každou stránkou.*

Prolog

Smích

Sibiř, 1968

Alexander Ivanov ve většině případů řídil bezstarostně, ovšem toho dne svíral volant křečovitě. Měl strach. Na zadním sedadle mu seděl démon z jiné doby, major Anatolij Remizov. Bělovlasý dravec s propalujícíma modrýma očima, kvůli kterým se bál pohlédnout do zpětného zrcátka.

Ivanov byl přesvědčen, že své povinnosti řidiče zvládá bravurně. V Moskvě nikdy neměl nehodu a žádný důstojník si na jeho řidičské schopnosti jakživ nestěžoval. Nicméně byl před třemi dny převelen z Kremlu na okrajovou vojenskou základnu, které se využívaly především k zásobování sibiřských pracovních táborů. Nevěděl, čím si tento trest zasloužil. Věděl jen, jak se tomuto typu převelení říká mezi vojáky.

Konečná.

Na základně nesloužil ani dva dny, když se objevil vysoký kremelský důstojník Anatolij Remizov. Ivanov o něm často slyšel, ale nikdy předtím ho nevezl. Byl za to rád. Bývalý praporní komisař byl ztělesněním hrůzy a chladné racionality, která ho udržela při životě po dvě světové války. Byl

kombinací zkušeného, racionálně uvažujícího důstojníka a hrůzu nahánějícího monstra, jehož kvality nyní v hojné míře využívala KGB. Jeden z posledních kusů téměř vyhybného druhu vykonával pro KGB to samé, co dělal celý život. Dohlížel na vojenské důstojníky, podle potřeby je usměrňoval a občas i střílel.

Major Remizov toho rána osobně vyhledal Ivanova v zásobovacím stanu a vyslovil jediný rozkaz.

Sežeňte mi auto.

Vojín ho nechtěl nechat čekat a rychle přistavil štábní verzi terénního vojenského automobilu GAZ 69. Major usedl do zadní části vozu a pronesl: „Tábor číslo 17.“

Tma přišla rychle a bez milosti dopadla na terénní automobil Rudé armády. Světlomety se pustily do nerovného boje s temnotou sibiřských lesů, zatímco stěrače už nějakou dobu sváděly stejně marný souboj s vydatným deštěm a těžkými sněhovými vločkami. Pro Alexandra Ivanova to byl první sibiřský sníh. Z hloubi duše doufal, že bude i poslední.

Byl zkušeným řidičem. Talent k řízení zdědil po svém otci, kterého nikdy nepoznal. Bezejmenný mechanik předal své geny v jednom vykřičeném domě krátce před tím, než ho omylem zastřelil opilý politický důstojník. Řídil od svých patnácti let, ale i on měl na bahnité cestě problémy. S povzdechem zavzpomínal na svůj starý vůz ZiL-111. Velká limuzína měla kožený interiér, výkonné radiátory a především pohodlné sedáčky, za které by nyní zaprodal duši. Deset let starý model terénního automobilu GAZ 69, který Ivanov řídil nyní, byl vůz stavěný do terénu a jeho konstruktéři termín pohodlí neznali.

Od začátku jejich cesty uplynuly dlouhé hodiny, které dvojice strávila v tichosti. Vojín děkoval vyšší moci, když se

ve světlech reflektorů objevila velká kaluž. Slibovala, že se na dalších pár okamžiků bude muset plně soustředit na silnici a alespoň na krátkou chvíli tak zaplaší úzkostné myšlenky o cíli jejich cesty. Z jiných pracovních táborů se ostatní řidiči vraceli uvolnění a s úsměvem. Za kus chleba byly vězeňkyně ochotné uspokojit každou fantazii. Z tábora číslo 17 se však vraceli bledí a nikdy o něm nemluvili.

Ivanov intuitivně podřadil a vůz zpomalil. Louže však byla hlubší, než očekával. Přední kola se v mazlavém bahně neměla o co opřít a vůz začal pozvolna klouzat a přecházet do smyku. Vojín instinktivně pustil plyn a sešlápl spojku. Netrhnul volantem, jak často řidiči dělají, když se v úleku snaží opětovně získat ztracenou kontrolu. Věděl, že to by vše jen zhoršilo. Místo toho uvolnil ramena a neznatelnými pohyby volantem začal získávat kontrolu zpět. Automobil se stabilizoval, než pneumatiky znovu našly pevnou půdu a on opět sešlápl plyn. Podíval se do zpětného zrcátka, aby zjistil, zda-li bělovlasého dravce smyk nevystrašil. Majorova tvář však tuto emoci neznala. Seděl a pročetl hnědou složku s rozkazy.

„Příšerné auto, že?“ zeptal se Remizov a jeho hlas zněl jako stará převodovka. Zřejmě následek cigaret, které spočívaly vedle majorovy brašny na vojenské dokumenty.

„Ano, pane,“ odpověděl Ivanov.

„Vzpomínáte na svůj předchozí vůz?“ pokračoval major.

„Ano, pane. Je to velká změna. Ale budu řídit cokoli, co bude potřeba.“

„Velmi dobře, vojíne. Velmi dobře,“ ukončil krátkou konverzaci major, zapálil si cigaretu a vůz rázem zaplavil bílý kouř.

„Četl jste své rozkazy, vojíne?“

„Ještě jsem neměl možnost je prostudovat, pane,“ odvětil Ivanov tiše a jedním okem mrkl na složku, která ho strašila

ze sedadla spolujezdce. „Rozkazy mi donesli ve chvíli, kdy jsme vyrazili,“ odrecitoval připravenou lež.

„Ve vašich rozkazech se píše, že jste byl povýšen,“ pronesl Remizov, aniž by odvrátil pohled od stromů, které pohlcovala večerní tma. „Za svou věrnou službu sovětskému lidu vám byla udělena hodnost desátníka.“

V Ivanovovi se rozhořelo nadšení.

Povýšení! Pro člověka tak prostého, jako byl on, představovalo obrovský úspěch. Pak si to uvědomil a prvotní nadšení se začalo vytrácet. S novou šarží už nebude nadále schopen skrývat své tajemství.

„Dále se v nich píše, desátníku, že od této chvíle jste oficiálně přidělen ke mně,“ upřesnil major a stáhl okénko, z něhož nacvičeným pohybem vyhodil zbytek cigarety. Ivanov ve zpětném zrcátku viděl její mizející světlo, které poeticky odráželo jeho vlastní pohasínající naději. Přidělili ho k bývalému politickému komisaři, jenž byl známý tím, že je schopen zastřelit člověka kvůli malé chybě, a on neumí číst ani psát. Musel pryč. Musel se přiznat.

„Nějaký problém, desátníku?“ zeptal se Remizov.

Ivanov se podíval do zpětného zrcátka a viděl, jak ho komisař propichuje očima.

„Omlouvám se, pane. Je to pro mě čest, ale se vši úctou si nemyslím, že jsem vhodný kandidát.“

„Proč myslíte?“

„Neumím číst, pane,“ přiznal se Ivanov.

„To nevádí, desátníku,“ usmál se major. „Tam, kam jdeme, dokáží lidé stěžít mluvit.“

Vojín ztěžka polkl. Netušil, co tím major míní. Nadechl se, aby se zeptal, ale v tom samém okamžiku ho oslepilo bílé světlo. Zmateně zadupl brzdu a pneumatiky vyryly do

bahnité cesty dlouhé brázdy. Cesta byla přehrazená vojenským obrněncem, který nikdy předtím neviděl. Byl to jeden z prvních prototypů BVP, jež se měly začít brzy sériově vyrábět. Na pěchotním obrněnci byl velký světlomet, který mířil na cestu tak, aby spolehlivě každého překvapil. Na Alexandra to fungovalo dokonale. Jeho zmatený mozek se zmohl pouze k ochraně očí, které instinktivně zakryly obě ruce.

„Dejte ty ruce okamžitě dolů!“ okřikl ho major Remizov. „Počkejte tu a nechte obě ruce na volantu.“

Než se desátník zmohl na jakoukoli odpověď, Remizov vzal koženou brašnu a vystoupil ven. Do vozu se dostala zima, ale Ivanov ji necítil. Major došel před automobil a čekal. Vojín toho skrze přivřené oči kromě majorovy siluety mnoho neviděl. Ani to, že za světlometem BVP na ně míří kanon ráže 73 mm.

Zpoza obrněnce vyšla postava. V prudkém světle byl vidět jen její obrys, který sám o sobě naznačoval, že se jedná o dobře stavěného muže. Styl jeho chůze a držení těla odkazovaly jednoznačně na vojáka. Žádný amatér se základním výcvikem, ale nebezpečný profesionál.

Voják došel až k majorovi, kterého o hlavu převyšoval. Nezasalutoval. Jenže major před hromotlukem neuhnul ani o píd'. Byl oblečený do bílých maskáčů pro zimní období, ale Ivanov jeho insignie nedokázal zařadit k žádnému konkrétnímu útvaru, se kterým se kdy setkal. Remizov pomalu otevřel černou brašnu a po chvilce hledání podal vojákovi konkrétní složku. Voják si ji převzal a otevřel. Rychle ji prolistoval a Ivanovovi přišlo, že se náhle zmenšil. Pořád majora převyšoval, ale už nepůsobil tak dominantně. Zřejmě narazil na kus papíru, který byl podepsaný někým, kdo byl na potravním řetězci Rudé armády velice vysoko.

Voják předal složku zpět majoru Remizovovi a spěšně zasalutoval. Remizov mu vojenský pozdrav opětoval, voják se otočil do záře silného reflektoru a udělal jednoduché gesto. Světlomet snížil výkon a konečně přestal spalovat Ivanovovu sítnici. Když se mu vrátil zrak, uviděl, že zpoza stromů se začali vynořovat další, podobně stavění vojáci. Někteří z nich měli na přilbách nalepené trsy trávy, aby ještě více splynuli s prostředím. Čerstvě povýšený desátník, stále držící volant, jich napočítal okolo deseti. Mimoděk ho napadlo, že takhle by mohli vypadat hejkalové z pohádek, ale z myšlenek ho vytrhl zvuk startujícího motoru. Obrněnec poodjel několik metrů, aby jim umožnil projet.

Cíl jejich cesty se blížil a nyní Alexandra Ivanova děsil více než major Remizov. Hlavou se mu honily otázky, na které nenacházel odpověď. Proč by obyčejný pracovní tábor dostal takovou úroveň zabezpečení? Zcela jistě se nejednalo o žádné amatéry, ale spíše o elitní vojenské síly KGB spadající pod sekci tajných operací. Skutečnost, že jsou tito prvotřídní vojáci vystaveni mrazu sibiřské divočiny, mohla znamenat jen to, že někomu velice záleželo na tom, co v táboře je. Majorova přítomnost zde jeho závěry jen potvrzovala. Remizov byl oblíbeným monstrem KGB, které vždy pustili ze řetězu, pokud někde vznikly problémy. A on je řešil rychle a efektivně.

Na horizontu se objevil tábor. Ivanov rozpoznal ploty z ostnatého drátu táhnoucí se daleko do tmy a strážní věže umístěné po padesáti metrech od sebe. Světlometry namátkou kontrolovaly rozpadající se dřevěné chatrče a on mezi nimi brzy spatřil obrysy lidských postav.

Byl jich nespočet.

„Zpomalte,“ řekl Remizov. „Chci si to prohlédnout.“

Desátník udělal, jak mu bylo nařízeno. Postavy za ostnatým drátem se shlukovaly u ohnišť v kovových barelech. Muži, ženy, starci a děti se snažili zahřát, přičemž neustále bojovali o lepší místo u blahodárného ohně. Menší a slabší kusy se přirozeně příliš blízko nedostaly. Ivanov se nepokoušel ani odhadovat, jak je celý tábor velký a kolik by zde mohlo být vězňů. Místo toho se zaměřil na velkou budovu, která musela sloužit jako kasárna a velitelský štáb. Mohutná betonová stavba s opadávající omítkou a jedním patrem se nacházela hned za masivní železnou branou. Všechna její okna byla zamřížovaná, snad aby někoho nenapadlo rozbít sklo s cílem trochu se v hlavní budově ohřát. Ivanov slyšel mnoho historek. Člověk napůl šílený mrazem byl údajně ochotný vyměnit pár chviliek tepla za kulku mezi oči. Při pohledu na tábor, který polykaly tma a mráz, tomu věřil.

Vůz se blížil k hlavní bráně a on zastavil. Branka vedle brány se otevřela a z ní vyšel voják. Nespěchal. Oproti těm, které potkali na cestě, vypadal jako směšná karikatura. Malý neoholený muž v potrhané zelené uniformě a vojenském kabátu. Major Remizov stáhl okénko a zavrčel na něj jako na psa. Při pohledu na šarži se vojákovi do žil náhle vlila nová vlna vojenské disciplíny. Rychle zasalutoval a mávaje rukama naznačil, aby otevřeli bránu. Ivanovovi nebylo jasné, proč jednoduše nezakřičí.

Jeho myšlenky však přehlušil zvuk rezavých pantů otevírající se brány. Projel pomalým tempem a zamířil přímo k hlavní budově, před kterou stálo několik důstojníků. Zastavil a dovolil si trochu zrelaxovat. Při troše štěstí se major zdrží jen několik dní, pak ho rychle odveze zpět na vojenskou základnu a snad mu bude poté dovoleno vrátit se do Moskvy. Doufal v to, ale špetka pochybností ho v hlavě nepříjemně svědila.

„Pane, dovolte mi otázku,“ řekl.

„Mluvte.“

„Jak dlouho myslíte, že se zdržíme?“

„Jak dlouho bude potřeba, desátníku,“ pronesl Remizov a energicky vystoupil.

Ivanov vypnul motor a s nejistou vyhlídkou na budoucnost také opustil auto.

„Vítejte, majore,“ pozdravil Remizova důstojník s hodností kapitána a rázně zasalutoval. Major mu pozdrav oplatil.

„Nikolaj Sikorsky,“ představil se kapitán a pokynul osmi mužům, kteří stáli za ním na schodech hlavní budovy. Ti jednotně zasalutovali. Jeden z nich se odloučil od zbytku a došel k Ivanovovi. Bez jediného slova k němu natáhl ruku. Desátník netušil, co po něm chce. Vojín zagestikuloval otáčením klíčků v zapalování a jemu došlo, že chce zaparkovat jejich vozidlo. Předal mu tedy klíče, které si muž bez jediného slova vzal a odešel k autu. Pak Ivanov uslyšel něco, co nezapadalo do hnilobné atmosféry pracovního tábora, který šířila deprese a beznaděj.

Smích.

Neměl tam co dělat. Smích byl něco, co nemělo existovat v žádném pracovním táboře. Zaposlouchal se do něj. Nebyl to zdravý smích. Naskakovala z něj husí kůže.

„Můj řidič, desátník Ivanov,“ představil ho major a vypadal, že smích vůbec nezaregistroval.

Ivanov si kapitána přeměřil. Sikorskému mohlo být okolo třiceti, byl vyzáblý a o kus nižší. Malé brýle a nehezky vypadající knír jen podrývaly jeho vizáž důstojníka. Vedle Remizova vypadal kapitán jako školák a Ivanov netušil, jak takový člověk může mít jakoukoli autoritu.

Major zašátral ve své brašně a vytáhl úzkou složku.

„Vaše nové rozkazy,“ řekl Remizov a předal ji kapitánovi. Ten ji otevřel a rychle začal číst.

„To ale...“, vydechl a odtrhl pohled od papírů. V očích měl překvapení a strach.

„Ano. Kreml je přesvědčený, že vaše neschopnost zásadně ohrožuje tento projekt. Přebírám proto s okamžitou platností velení nad tímto táborem, vašimi muži a celým projektem.“

Kapitán zbělal.

„Byla to jen malá nehoda. Skoro nic se nestalo. Můžu to vysvětlit,“ obhajoval se Sikorsky.

„Ticho,“ utnul ho rázně bývalý komisař. „Chci okamžitě vidět profesora Kaufmana!“

Maličký kapitán otevřel pus, ale Remizovův nesmlouvavý pohled okamžitě zarazil cokoli, co by se z jeho úst mohlo vydrat.

„Nevyjádlil jsem se snad dost jasně, kapitáne? Řekl jsem okamžitě!“

Za nimi nastartovalo auto a Sikorsky sebou trhl. Rychle se však vzpamatoval a gestem vybídl majora ke dveřím hlavní budovy. Nižší šarže a vojíni se rozestoupili a na tvářích jim byly vidět nechápaté výrazy. Nejvychrtlejší z nich se pokusil komisaři otevřít, ten ho však předběhl a razantně vpadl do dveří. Kapitán Sikorsky, desátník Ivanov a zbytek důstojníků majora následovali jako nechápaví psi.

Vojenské procesí se ocitlo v dlouhé, dobře osvětlené chodbě. Dlaždice a hladké bílé zdi si v ničem nezadaly s neudrženým exteriérem hlavní budovy. Po obou stranách byly číslované dveře, po kterých Remizov netrpělivě přejížděl očima.

„Tudy, pane, profesorův pokoj je v prvním podzemním podlaží,“ řekl kapitán a ukázal na schody vedoucí do podzemí. „Laboratoře jsou pak...“

Remizov se neobtěžoval tím, aby vyslechl další informace. Zabočil a svižně seběhl schody. Ivanov zrychlil krok, aby zůstal majorovi na dosah, což se však nedalo říci o malém kapitánovi. V duchu se mu smál, ale popravdě nechtěl být v jeho botách. Za svou kariéru řidiče už viděl mnoho takovýchto kapitánků, kteří si při honbě za kariérou ukousli větší kus, než byli schopni spolknout. Brzy se na něm začali dusit a nebylo to poprvé, co mu na zadním sedadle spočinul někdo, kdo měl zadušení urychlit.

Podzemní podlaží uhodilo desátníka do obličeje svou dominancí tak silně, že se nevědomky zastavil. Bylo několikrát větší než přízemí a série chodeb ho přiváděly k myšlence, že se jedná o obrovský podzemní komplex táhnoucí se pod půlkou tábora.

Kapitán Sikorsky vedl majora Remizova jednou z mnoha chodeb. Po stranách míjeli očíslované dveře. Některé z nich byly prosklené a odhalovaly tak otevřené prostory s křesly, velkými stoly a křídou popsanými zelenými tabulemi. V chodbě a místnosti se pohybovalo mnoho zmatených postav v bílých pláštích, které uhýbaly vojákům a především majoru Remizovovi. Bývalý vojenský komisař vypadal, že pokud by mu někdo zkřížil cestu, bez sebemenšího důvodu by ho udeřil. Dorazili ke dveřím s číslem, které Ivanov nedokázal přečíst, a celá vojenská výprava se zastavila.

„Desátníku, vy půjdete se mnou, zbytek zůstane tady,“ adresoval major zbytku nižších důstojníků, včetně kapitána Sikorského, a s razantním zaklepáním vstoupil dovnitř.

Ivanov nemohl uvěřit svým očím. Pokoj vynikal nejen prostorem, ale i luxusem. Na podlaze byl koberec a na něm tři křesla, mezi nimiž byl gramofon. U stěny stála dlouhá knihovna a na druhé straně místnosti tři dřevěné postele. Na

dveřích viselo několik bílých plášťů a všem z kapes vykukovaly látkové kapesníky.

Tím jakákoli podobnost s normální místností končila.

Téměř celou podlahu překrývaly popsané papíry, na kterých byla zřetelná podivná symbolika. Ivanov nikdy nic takového neviděl, ale na první pohled ho to děsilo. Jeho pocit jen zesílil, když si všiml, že symboly pokrývají i stěny pokoje a pospolu vytvářejí démonickou tapetu, jejíž bizarnost ještě umocňovaly ve stěnách vyškrábané krvavé čáry. Jako by někomu došla tuha, a on byl proto nucen k zachycení palčivé myšlenky použít vlastních nehtů.

Na jedné z postelí seděl bělovlasý muž, lokty se opíral o kolena a jeho kulaté brýle posazené na orlím nose odrážely světlo žárovky. Byl velice vyzábělý a připomínal živoucí mrtvolu. Ivanov nedokázal odhadnout jeho věk. Špatný zdravotní stav a dlouho neupravovaný bílý vous ztěžovaly jakýkoli odhad.

Místností se rozléhalo tiché škrábání a Ivanov začal nevědomky hledat jeho zdroj. V rohu klečela mladá dívka, které nemohlo být víc než třináct let. Při příchodu si jí vůbec nevšiml. Byla bosá, oblečená do noční košile a mastné blondáté vlasy jí líně ležely na zádech. Do obličeje jí neviděl, ale zřejmě by byla i hezká, kdyby jen nepůsobila tak nepříjemným dojmem. Košili měla pokreslenou stejnými symboly, které zdobily místnost, a rukou svírala tužku, pomocí níž „zdobila“ zeď. Tužek byl okolo ní nespočet.

Mladá dáma návštěvníkům nevěnovala jediný pohled, a to ani ve chvíli, kdy desátník nechtěně praštil s dveřmi. Oči měla stále přikované ke svému dílu.

„Profesor Kaufman?“ oslovil Remizov muže. Bez dovolení vzal jedno z křesel a donesl si ho k sedícímu starci. Major

se posadil a pohlédl profesorovi přímo do očí. Ten jen kývl na souhlas.

„Major Remizov,“ představil se. „Počínaje dneškem budeme úzce spolupracovat. Byl jsem vyrozuměn, že se zde stal velmi nepříjemný incident vaší manželce, na což jste odpověděl bojkotem své práce a hladovkou.“

Kaufman dál hleděl na mladou dívku, jako by nezaslechl nic z toho, o čem major mluvil.

„Vaše práce je pro nás zásadní,“ pokračoval Remizov. „Byl jsem vyslán, abych tento incident okamžitě vyřešil a osobně dohlédl na to, že už v projektu nenastanou žádná další poždění.“

Profesor nasadil posměšný úsměv a něco pronesl v německém jazyce. Remizov si odkašlal a začal na Kaufmana mluvit plynouou němčinou. Teď už si jeho pozornost získal. Ivanov nerozuměl jedinému slovu. Starý muž odsekával, kroutil hlavou a vypadal nesmlouvavě. Major zůstal v klidu. Mluvili krátkou dobu, která však za zvuku tužky skřípající o omítku přišla Ivanovovi jako věčnost. Pak konečně jejich diskuze skončila.

Remizov otočil hlavu a pohlédl na desátníka, který se snažil splynout se zdí.

„Desátníku, pomozte prosím profesorovi a doprovodte ho do laboratoře číslo osm.“

Ivanov se nadechl. Chtěl se omluvit, že se ještě s podzemním komplexem neseznámil, a proto netuší, kde se laboratoř nachází. Bývalý komisař však jeho obavy utlál ještě dříve, než je mohl přetvořit do slov.

„Nechám za dveřmi vojína. Ukáže vám cestu.“

Dřevo zaúpělo, když Remizov vstal z křesla. Upravil si uniformu a z místnosti odešel. Ivanov zamířil k profesorovi

a přitom jedním okem stále kontroloval mladou dívku. Nebyl od postele ani na vzdálenost dvou metrů, když se ozval vzteklý skřek. Dívka začala křičet a bušit do zdi malými pěstičkami. Zkameněl a zvažoval, zdali jí nemá pomoci.

„*Halt! Fass sie nicht an!*“ zakřičel bělovousý profesor. I přes občasné chrčení bylo z jeho hlasu patrné, že byl kdysi zvyklý lidem rozkazovat. Ivanov sice slovům nerozuměl, ale jejich význam mu neunikl. Dívčin záchvat ustal stejně rychle, jako přišel.

„Nic se neděje, asi jen zlomila tužku,“ vysvětlil Kaufman v jazyce, kterému Ivanov rozuměl. „Pomozte mi vstát, prosím,“ požádal profesor a natáhl k němu ruku. Desátníkovi bylo jasné, že tato vyzáblá karikatura člověka je pro majora velice důležitá, a proto s Kaufmanem zacházel opatrněji než s vlastní matkou. Profesorovi zapraskalo v kolenou. Udělal několik cvičných kroků a šouravou chůzí si došel pro jeden z plášťů visících na dveřích. I přes to, že byl velmi zesláblý, elegantním pohybem si hodil plášť přes vyzáblá ramena. Poté se došoural k mladé dívce a zašeptal: „*Ich bin gleich wieder da, Natalie.*“

Světlovlasá dívka se na okamžik ohlédla, ale na profesora nereagovala. Pouze se natáhla pro novou tužku. Ivanov spatřil její ruce. Byly fialové, podlité srážející se krví, s konečky prstů ovázanými obvazy. Došlo mu okamžitě, že si všechny nehty sedřela o zed'. Pak spatřil její oči. Byly šedé a nebylo v nich nic. Nic lidského. Jen nevyslovitelná hlubina. Desátník ucukl, bylo to, jako by se díval do očí utonulé mrtvoly.

Před dveřmi celý stál voják, kterého tam Remizov zanechal. Vypadal zcela odevzdaně. Jako stroj připravený k použití. Když viděl, že odcházejí, vykročil. Nepospíchal. Věděl, že profesor Kaufman není v kondici na rychlou chůzi. Ušli jen několik desítek metrů, ale Ivanov se v chodbách

podzemního komplexu ztratil hned za druhým rohem. Vše vypadalo stejně. Žádný pevný bod, o který by se mohl opřít. Jen hrobové ticho. A zvuk jejich kroků.

Ivanov už svou zvědavost neudržel a zeptal se vojína: „Na čem se zde vlastně pracuje?“

Ten neodpověděl.

„Jak dlouho tu sloužíte?“

Neodpověděl však ani nyní.

„Ptám se, jak dlouho tu sloužíte, vojáku?!“ zopakoval a chytil ho za rameno. Muž se pomalu otočil a ukázal desátníkovi dvě dlaně a deset prstů.

„Deset měsíců?“

Ten ale zakroutil hlavou. Opět ukázal deset prstů a rukou obtočil velký kruh. Desátník chvíli tápal, ale brzy mu význam došel.

„Deset let?“ vydechl tázavě.

Vojín přikývl. Bylo normální, že se vojenské posádky obměňovaly po několika měsících. V nejzazších případech po dvou letech. Deset let však bylo šílených. Na čerstvě povýšeného desátníka toho začínalo být příliš. Přidělili ho k majorovi, který nad tímto táborem převzal velení, a bylo dobře možné, že s ním zde uprostřed sibiřských lesů, v pustině uprostřed ničeho, zůstane několik let. Když mu to došlo, na okamžik zavrával a rukou se opřel o zed'.

Byla chladná.

Ledová jako smrt.

Rychle ucukl, jako by ho spálil mráz. Ke svému překvapení hleděl na těžká vrata z černé oceli. Musela vážit několik tun a na první pohled vypadala jako vstup do atomového krytu. Něco na nich však bylo špatně. Ivanov to cítil z jediného dotyku.

Věděl, že za nimi je něco děsivého.

Něco, co nedokáže popsat.

Něco, co se nikdy nesmí dostat na povrch...

Nepříjemná myšlenka ho rozzlobila. A svůj vztek si hodlal vylít na vojínovi.

„Deset let?!“ zopakoval. „A to jsi mi to nemohl říct normálně? Musel jsi tu kroužit pazourou jako idiot?“

Vojín mu však věnoval jen prázdný a zbídačený výraz prostý jakéhokoli zájmu či strachu. Otevřel ústa a vyplázl na něj jazyk. Nebo alespoň to, co z něj zbylo. Ivanov udělal pod vlivem krátké nevolnosti krok zpět. Nemusel být lékařem, aby poznal, že jazyk mu vyřízli. A také to, že se nejednalo o žádný chirurgický zákrok. Jen o surovou a rychlou práci s ostrým předmětem.

Desátník se staženým žaludkem neměl dalších otázek. Vojín se nad jeho nepříjemným překvapením smutně poušmál. V jeho úsměvu však nebyla žádná známka pobavení. Jako by mu říkal, *vítej v pekle*.

Podzemní laboratoře byly obrovské. Mnohem větší než vědecké ubytovny. Ivanovovi do nosu narazilo něco, co by v pracovním táboře nikdy neočekával, sterilní čistota.

Minuli několik dveří, až dorazili k těm s nápisem, který nemohl rozluštit. Osmičku však rozpoznal. Vojín naznačil, že jsou u cíle, a Ivanov s Kaufmanem vstoupili do laboratoře.

Ta byla obrovská, rozdělená na tři samostatné místnosti, které oddělili dvěma masivními prosklenými příčkami. Stěny a podlahy místnosti lemovaly bílé dlaždice a pach dezinfekce se zde přímo zakusoval do nosní sliznice. U stěn bylo několik stolů, tři velké zelené tabule popsané bílou křídou. Za první skleněnou zdí visely chemické obleky. A za druhou

stály stoly s mikroskopy a dalším laboratorním vybavením. Nic z toho však Ivanov neviděl. Jeho pozornost uchvátily dva masivní pítevní stoly, na nichž ležely dvě velké, rozřezané ovce. Jejich vnitřnosti byly na stole opodál. Desátník byl rád, že mezi ním a zdechlinami jsou dvě masivní skleněné příčky. Představil si, jaký zápach asi musí v místnosti být, a i přes vůni sterility se mu instinktivně stáhl nos. Obě ovce byly navzdory pokročilému stadiu rozkladu sněhově bílé a obě měly ošklivě potrhane hlavy. Jako by je někdo opakovaně mučil ostnatým drátem. Měly také otevřené lebky, ze kterých vyčnívaly obnažené mozky. Ivanovovi prohlídka místnosti bohatě stačila, ale nebylo kam uniknout.

Major Remizov debatoval s kapitánem Sikorským. Z toho, že Remizov mluví značně nahlas, Ivanov usoudil, že si kapitána za krátkou dobu jejich odloučení pořád ani trochu neoblíbil. Přiblížil se a zasáhl do jejich jednostranné diskuze: „Pane, podle rozkazu jsem přivedl profesora Kaufmana.“ „Děkuji, desátníku, nejsem slepý,“ odsekl Remizov.

Ivanov tedy jen zběžně zasalutoval a vzdálil se ke zdi zrovna ve chvíli, kdy se dveře laboratoře otevřely a do místnosti vstoupil seržant s malou eskortou nižších důstojníků. Za nimi vešli tři spoutaní muži v roztrhaných vojenských mundúrech. Vězni byli ve špatném stavu. Všichni pohublí, bosí a s oholenými hlavami plnými hnijících škrábanců. Všichni uvědomil si Ivanov, a pravou rukou se nevědomky poškrábal ve vlasech. Do hodnocení kvality jejich zubů se nechtěl ani pouštět. Jediný pohled prozradil, že zuby jim buď chybí, nebo mají hnilobný odstín.

Tři vojáky dotáhli v poutech před bývalého komisaře. Z jejich postojů se dalo poznat, že jim ani v nejmenším nedochází vážnost situace. Byli zmatení, ale klidní. Jednomu

z nich se na ústech objevil úsměv, který adresoval Kaufmanovi. Ve tváři starého muže však nebylo nic.

„Vojáci, jsem major Remizov. Nový velitel tohoto výzkumného zařízení. Půjdu rovnou k věci.“ Rázně se otočil k vězňům a pokračoval: „Zřejmě vám nedochází důležitost toho, na čem se zde pracuje, jinak byste tento projekt neohrozili svým oplzlým činem. To však nijak nesnižuje vaši vinu. Znásilnili jste ženu tady profesora Kaufmana, ředitele mého výzkumu. Co ale nevíte, je, že si paní Kaufmanová vzala život. Profesor nyní na protest odmítá ve výzkumu pokračovat, a navíc začal držet hladovku.“

Remizov se na krátkou chvíli odmlčel, ale v místnosti nikdo ani nedutal. Nikdo se neodvážil ani pohnout.

„Samozřejmě, profesor Kaufman je Němec,“ pokračoval Remizov. „Nacista, přesněji. Což z něj dělá nepřítele, a podle mého názoru by on ani jeho blízcí neměli mít žádná práva a vy byste neměli být potrestáni,“ pronesl směrem k profesorovi. Ten pohledem neuhnul.

„Každopádně profesor Kaufman je pro náš výzkum stěžejní, a ten nemůže pokračovat, pokud zemře. Spokojím se proto s tím, že se mu omluvíte,“ řekl bývalý komisař ke třem spoutaným násilníkům.

„Vy první,“ pronesl a ukázal na vězně s černými zuby.

Ten se tupě podíval na majora.

„No tak,“ pobídl ho. „Očekávám, že uslyším vaši omluvu, vojíne.“

Muž se nadechl, ale stále mlčel. Očima začal těkat mezi Remizovem a Sikorským, jako by u něj hledal pomoc. Kapitán ho však ignoroval.

„Vy snad nechcete uposlechnout rozkaz?!“ zahřměl bývalý komisař. „Okamžitě se omluvte!“

Z vojínových jeho úst vyšel pouze tichý huhlavý zvuk a Ivanov si s hrůzou uvědomil, že zřejmě mají vyříznutý jazyk stejně jako vojín, který ho do laboratoře dovedl.

„Nahlas!“ zakřičel Remizov a jeho obličej zrudl. „Jste snad jen tupé zvíře? Řekl jsem omluvit!“ řval nepřítelně, až mu hlas přskočil, a zpod kabátu vytasil pistoli.

„Pane, všichni vojíni zde...“, vyslovil konečně Sikorsky.

„Ticho! Ticho! Vy mlčte! Na nic jsem se vás neptal, kapitáne! Vaše absolutní neschopnost je důvod, proč jsem zde. Tak teď držte hubu, než za vás uklidím váš bordel!“

Kapitán zamrkal, zavřel ústa a ztěžka polkl. Uvědomil si, že by majorova pistole mohla velmi rychle změnit cíl. Remizov vydechl, aby se zklidnil. Revolver namířil do podlahy a udělal k vojákovi pár krátkých kroků. Došel až k němu a pozvedl zbraň k jeho hlavě. Podíval se mu do očí, jako by se díval na psa, a chladnokrevně řekl: „Poslední možnost, vojíne.“

Muž ze sebe vyloudil nelidský neartikulovaný zvuk, který však rychle přerušil výstřel. Vojín se sesunul k zemi s malou dírou po kulce, z níž vytékal tenký proud krve. Výstřel se rozlehl po vydlážděkové místnosti a všem uvnitř pískalo v uších. Kapitán Sikorsky se ze scény pozvracel. Profesor Kaufman však scénérii pozoroval se zájmem. Ivanovovi přišlo, že se mu na tváři dokonce objevil náznak úsměvu.

Remizov polkl, aby si uvolnil výstřelem zalehlé ucho. Dvěma zbývajícím vězňům se začaly klepat ruce a pouta na jejich zápěstích začala cinkat v rytmu jejich strachu.

„Jste na řadě, vojíne,“ pronesl Remizov a namířil zbraň na čelo druhého muže. Tomu začaly cvakat zuby a záhy se pomoci. Začal hýkat podobně jako jeho mrtvý spoluviník. Vyšvihl obě ruce k obličejí a prsty s černými nehty si ukazoval k otevřeným ústům. Jeho snažení ukončil další výstřel.

Všichni sebou opět trhli. Všichni kromě profesora. Ten se nyní nadšeně usmíval. Nemrkal. Snad aby mu neunikl sebemenší detail. Kapitán se chytil za čelo a zhnuseně od celé scény odvrátil pohled. Byl rád, že už nemá v žaludku nic, co by mohl vyvrátit.

Remizov se otočil k poslednímu vězni. Ten obrátil oči v sloup, jako by se jeho duše chtěla schovat za velké nad-
očnicové oblouky, a omdlel. Padl k zemi bez sebemenšího
náznaku sebezáchovy, což majora rozzuřilo ještě víc.

„Vztyk!“ zakřičel na bezvládné tělo, které oproti ostatním
stále jevilo známky života. Laboratoř začal zaplňovat zá-
pach moči, zvratků a smrti. Ivanov zatoužil být v převléka-
cí místnosti s chemickými obleky. Vedle mrtvol a místností
s rozřezanými ovceci vypadala jako ráj.

„Vztyk! Vstávej, ty svině!“ řval major a tvrdě kopl do bez-
vládného vojína. Když ten nereagoval, Remizov ho kopl zno-
vu. Znovu. A znovu. Ivanov zaslechl zvuk připomínající zlo-
mení větvičky, což bylo zřejmě jedno z věžňových žeber. Na
Remizova však brzy začal doléhat věk. Opřel se o vydlazdič-
kovanou zeď a těžce oddychoval. V místnosti bylo absolutní
ticho. Nikoho nenapadlo si ani odkašlat.

„*Mehr, bitte*,“ pronesl Kaufman. Na jeho obličej se rýsoval
úsměv a po tvářích mu tekly proudy slz z nemrkajících očí.
Remizov mu nevěnoval pozornost. Když dech konečně po-
padl, okamžitě zamířil na hlavu posledního vězně.

Zmáčkł spoušť.

Místností se místo očekávaného výstřelu ozvalo cvaknu-
tí. Komisař utrousil nadávku, natáhl zaseklou zbraň a zno-
vu stiskl kohoutek. Výstřel se opět nedostavil. Major zbraň
vzteky odhodil a jeho ruka zamířila pod vojenský kabát.
Vytáhl dlouhý nůž, na jehož rukojeti zářila rudá hvězda

a známá zkratka NKVD. Tyčil se nad posledním vězněm, ale záhy nůž vrátil zpět do pouzdra.

„Desátníku! Vaši zbraň!“ rozkázal.

Ivanov jako by procítl ze snu. Okamžik mu trvalo, než rozpohyboval ztuhlé nohy a roztřesenými prsty uvolnil pouzdrku pistole, kde dlouhým zimním spánkem odpočívala jeho pistole. Za život z ní vystřelil dvakrát. Poprvé minul a při druhém výstřelu mu zbraň vypadla z ruky. Od těch dob nic. Nikdy ji nečistil a nyní uvažoval, zdali je vůbec nabítá. Nechtěl si ani představit, jak by major reagoval, kdyby mu předal zbraň, v níž by nebyly náboje. S obavami mu ji nabídl. Remizov si ji však nepřevzal.

„Udělejte to vy, desátníku,“ pronesl komisař a kapesníkem, který vytáhl z náprsní kapsy, si otřel zpocené čelo.

Ivanovovi přeběhl mráz po zádech a zakousl se mu hluboko do páteře. V životě nic netrefil, neuměl se zbraní pořádně zacházet a teď měl vzít lidský život. Těžce polkl, a když natahoval zbraň, rychle zhodnotil svou situaci. Radost z povýšení byla zcela pryč. Jeho nadřízený byl přinejlepším psychopat. Je v pracovním táboře hluboko v srdci Sibíře a brzký návrat do Moskvy nepřipadá v úvahu. Navíc je tábor plný nacistických vědců, přičemž nemá vůbec ponětí o tom, na čem zde pracují. Rozřezané a zřejmě umučené ovce a vojáci s vyřezanými jazyky vypovídali o tom, že to nebude nic, po čem by chtěl pátrat.

Zamířil na hlavu ležícího vojáka a pomodlil se, aby zbraň neselhala. Zavřel oči a ukazováčkem zatlačil na spoušť.

„Počkat!“ zakřičel major. Jeho hlas zněl stále zadýchaně. Ivanov povolil tlak ukazováčku a hluboce si oddechl.

„Projekty se značně opozdily, že, pane profesore?“ zeptal se Remizov Kaufmana. Ten nuceně přikývl, ale z jeho tváře bylo patrné, že si přeje další smrt.

„Aby se časový rozvrh dohonil, navrhuji zapojit do studií více lidských subjektů,“ pokračoval major. Prstem ukázal na ležícího vojáka, u kterého stál zmatený desátník, a řekl: „Váš první dobrovolník.“

Majorův hlas měl tón, kterým se nabízí spojení, a na Kaufmanově obličeji se objevil široký úsměv, který prozrazoval, že ho přijímá.

Ivanov netušil, co bude vojáka čekat, jedna věc mu však byla nade vše jasná. Kdyby kohoutek zbraně přitáhl jen o míli víc, zachránil by toho ubožáka před osudem horším než smrt.

Část

první

1. kapitola

Přílet

Dubaj, září 2014

Elizabeth Ainsleyová ztěžka dosedla do jednoho z křesel na dubajském letišti. Kovová konstrukce zjevně skýtala mnoho výhod, pohodlí však mezi ně nepatřilo. Sedmihodinový let z Londýna do Dubaje inspektorku zcela vyčerpал a spolehlivě zahnal veškeré odhodlání pramenící z toho, že po měsících probdělých nocí konečně našla vodičko v odloženém případě. To ji nyní vedlo přes půlku zeměkoule, do Hongkongu.

První, co ji v místě mezipřistání přivítalo, bylo upozornění na nový e-mail. Nepotěšil ji. Stálo v něm, že článek, který ji měl o další krok přiblížit k titulu Ph.D., byl zamítnut. Vědecká rada časopisu *Studies in Conflict & Terrorism* rozhodla článek nepublikovat na základě dvou zamítavých posudků anonymních recenzentů. Nezáleželo na tom, kolik teroristických buněk v Anglii či zahraničí dopomohla odhalit či jak hluboko vidí do mysli extremisty. Pokud nenastrádala dostatečný počet zahraničních konferencí a odborných publikací, doktorský titul získat nemohla.

Elizabeth se snažila v křesle zaujmout jinou polohu, ale všechny byly stejně nepohodlné. Vzdala další pokusy a zamířila do letištní kavárny. Svůj starý cestovní batoh si přehodila na druhé rameno a politovala všechny, kteří s bolestmi břicha čekali v dlouhých frontách, až se uvolní toaleta. Tlak v kabině letadel dělal se zažíváním divy. Někteří lidé měli rezervovaná lehátka, aby čekání na další let strávili spánkem, zatímco mladší turisté se neostýchali vybalit spacáky a usnout prakticky kdekoli.

Elizabeth si objednala americano a s falešným úsměvem odmítla nabídku businessmana, který za ni chtěl zaplatit. Mladá inspektorka muže přitahovala. Krátké tmavé vlasy měla upravené do pixie střihu, který jí s výraznými lícními kostmi ubíral několik let. Velké, tmavě hnědé oči jí propůjčovaly melancholický, ale inteligentní pohled. Občas si povzdychla nad svými malými nadry, která se snažila vylepšit různými podprsenkami, ale nakonec se vždy uchlácholila tím, že alespoň dobře ladí s její středně vysokou postavou. To, za co se styděla nejvíce, byla její levá ruka a dlaň, již se snažila za všech okolností skrýt pod řadou dlouhých rukavic.

Po krátkém přemlouvání a malém úplatku baristka konečně vyhověla Elizabethiným prosbám a v kanceláři vytiskla její článek i s posudky obou recenzentů. Jinou možnost než text přepracovat neměla. S papíry pod paží, kávou a věrným potrhaným batohem zamířila ke své bráně.

Zrovna se napila kávy, když do ní vrazil muž v šedém obleku. Horký nápoj udržela, ale papíry se rozlétly po letištní hale jako podzimní listí. Muž zamumlal omluvu a zmizel v hustých proudech pasažérů. Měl štěstí. Elizabeth nebyla v nejlepší náladě a existovala nepatrná možnost, že by mu chrstla kávu do obličeje. Uklidnila se tím, že si zřejmě

zapomněl přenastavit hodinky na místní čas a myslel si, že jeho letadlo odlétá. S tím se dala do sbírání svých papírů. Něco mezi ně nepatřilo. Bylo to mužův pas a jeho letenka.

Elizabeth ji překontrolovala a rychle našla cílovou destinaci. Hongkong. Muž měl stejný cíl jako ona. Pas i letenka prozrazovaly jeho jméno, Thomas Metzinger. Rok narození 1968. Fotka v jeho pasu prozrazovala, že je výjimečně nefotogenický.

Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že by pas i letenku nechala ležet, ale rychle ji zapudila. Nebylo to z hlubokých mravních zásad, ale z toho, že se jí z hloubi duše přičila nečetnost a letargie. S posbíranými papíry, cizím pasem a letenkou se vydala ke své bráně. Nespěchala. Věděla, že muž se bez pasu na palubu letadla nedostane. Navíc se bavila představou, jak se bude potit stresem, což si hodlala patřičně vychutnat.

Procházela kolem prosklené stěny a hleděla na Boeing 777-300ER. Přes jeho bok se táhl žlutý nápis *Emirates*, který byl nyní částečně překryt přistaveným napojovacím mostem. Letadlo líně odpočívalo na ranveji před svou další mnohahodinovou cestou a několik letištních techniků se začalo modlit, když reproduktory začaly svolávat věřící k modlitbě. Vypadalo to, jako by velký stroj uctívali.

Brána vedoucí k letadlu byla nekompromisně okupována dlouhou frontou sestávající především z Číňanů, což byl absolutní opak toho, co odlétalo z londýnského letiště. Fronta postupovala žalostně pomalu a z davu lidí byla kromě potu cítit frustrace. Elizabeth mezi lidmi začala hledat šedivý oblek. Za pár okamžiků ho našla. Stál na začátku fronty a byl to on, kdo frontu zdržoval. Čekala, že bude horlivě rozhazovat rukama a křičet na palubní stevardky, ale hovořil s nimi

klidně a rozhodně. Jako by se ho ostatní pasažéři a jejich nadávky netýkali. I přes to, že nevypadal jako cestující využívající ekonomickou třídu, nemohly s ním stewardky udělat nic jiného než mu zakázat vstup na palubu a urgentně situaci řešit pomocí telefonů.

Elizabeth celá situace nepotěšila. Doufala, že uvidí, jak se vaří ve vlastní šťávě, ale nic z toho neviděla. Proto se rozhodla, že frontu vysvobodí. Zamířila k jejímu začátku, ale po pár krocích ji zastavila stewardka, kterou jako stín doprovázel vysoký muž v uniformě letištní policie. Malá Číňanka v uniformě Emirates vypadala s červeným kloboučkem roztomile, ale britskou inspektorku zastavila nekompromisně. Bezchybnou angličtinou se zeptala, zdali patří k pánovi, který stojí vedle ní. Elizabeth se zmateně podívala na tlustého Číňana v propoceném tričku a zakroutila hlavou. Stewardka se jí tedy zeptala, proč předbíhá ostatní. To ji odzbrojilo. Koupala se ve vlastní marnivosti, že fronta po jejím zásahu bude postupovat rychleji, a vůbec ji nenapadlo, že by si někdo mohl její jednání vyložit jako sebestředné předbíhání.

Malá stewardka ji vybídla, aby se laskavě vrátila na konec fronty. Elizabeth se snažila situaci vysvětlit a ukázala pas a palubní lístek patřící muži v šedivém obleku. Stewardka poslouchala, dokumenty si převzala a beze slova odešla k palubní bráně, nechávaje Elizabeth o samotě s policistou. Ten nic neříkal. I když se cítila ochuzená o svou kořist, vzdala to a pomalu se odebrala na konec fronty. Poslední věc, kterou si přála, bylo zmeškat vlastní letadlo kvůli zbytečným diskuzím s letištní policií. Muže v šedivém obleku už neviděla, ale protože fronta začala postupovat rychleji, odvodila si, že je v letadle.

Po půlhodině se konečně dostala na řadu a byla rychle odbavena. V letadlových dveřích ji s úsměvem přivítala stejná stevardka, která ji vykávala. Elizabeth očekávala, že jí s falešným úsměvem popřeje příjemný let. Proto ji překvapilo, když se začala omlouvat. Co víc, myslela to upřímně. V jejím monologu se střídalo vysvětlování s omluvami, na které neměla inspektorka náladu. Jediné, co chtěla, bylo najít si sedadlo a pustit se do svého článku. Pak však zaslechla něco, co nečekala.

„Promiňte, co jste říkala?“

„Pan Metzinger vám velmi děkuje a žádá vás, abyste se k němu připojila v první třídě.“

Elizabeth držela skleničku šampaňského a následovala stevardku. Nemohla tomu uvěřit. Bude sedět v sedadle za několik tisíc liber jen proto, že nějakému zbohatlíkovi vrátila pas.

Stewardka ji vedla krátkou úzkou chodbou, za kterou se nacházela první třída. Pouhých osm míst přímo za kokpitem letadla připomínalo miniaturní místnosti s pohodlnou sedačkou a vlastní velikou obrazovkou. Elizabeth se usadila a s úsměvem na tváři si vyslechla menu s možnostmi předkrmů a hlavních chodů.

„Velice vám děkuji,“ ozvalo se z druhého místa, když jí stevardka dolila šampaňské a odešla. Elizabeth vykoukla ze své soukromé klícky a spatřila muže v šedém obleku. Vrásky a stříbro ve vlasech. Nepatřil zrovna mezi sportovní typy, ačkoli nebyl tlustý. V jeho tváři však byly rozpoznatelné životní zkušenosti, které ještě dokreslovaly jeho zapadlé šedé oči.

„Thomas Metzinger,“ představil se muž a nabídl jí svou whisky k přiřknutí.

„Elizabeth Ainsleyová,“ opáčila inspektorka a přitukla svou sklenicí šampaňského.

„Váš přízvuk prozrazuje, odkud jste,“ řekl Metzinger.

„Zato váš nikoli.“

Jeho přízvuk zněl jako zvláštní kombinace americké angličtiny s příměsí němčiny a něčeho, co Elizabeth odhadovala na východní Evropu.

„Německo. Ale matka byla z Československa,“ vysvětlil.

Přikývla, ale chvíli jí trvalo, než si vybavila, kde malá země leží.

Stewardka prošla uličkou a všechny požádala, aby se připravili k odletu. Metzinger přikývl, a když se letadlo začalo líně posouvat po ranveji, znatelně se mu zrychlil dech.

„Bojíte se létání?“ zeptala se.

„Ne. Létání ne. Jenom startu a přistávání.“

Netušila, zdali se pokusil o vtip, nebo to myslel vážně. Letadlo zaujalo startovací pozici jako běžec očekávající výstřel z pistole. Motory nasály palivo a zrychlení zarazilo pasažéry do sedadel. Elizabeth tento pocit milovala i přes to, že byl důvodem jejích vysokých nákladů za benzin. Metzinger její nadšení nesdílel. Měl zavřené oči a prsty křečovitě svíral opěrky sedadla.

Několik minut trvalo, než letadlo dosáhlo optimální výšky a ustálilo svou letovou hladinu. Až poté se rozsvítila zelená ikonka, která pasažérům oznámila, že se mohou volně pohybovat po letadle. Stewardka se okamžitě objevila se širokou nabídkou nápojů. Viditelně rozrušený Metzinger si vyžádal vlhký ručník a další sklenici dvanáctileté whisky. Elizabeth prozatím nabídku odmítla a se svým batohem se odebrala na toaletu. Svlékla se a pomocí několika ručníků se celá omyla. Krátkým pohledem v zrcadle překontrolovala

svoje křivky a došla k závěru, že je opět na čase začít běhat. Převlékla se do krátkých šortek a sundala si černé triko s dlouhým rukávem i černou rukavici. Dívala se do zrcadla a kontrolovala svou levou ruku. Předloktí a dlaň byly plné hlubokých a mělkých jizev, které měly být jejími společníky až do konce života. Malíček na levé ruce jí chyběl. Naneštěstí jen fyzicky. Ve své hlavě ho pořád cítila. V neutuchající křeči ji tlačil do dlaně posledních deset let.

Fantomová bolest.

Tak to popsal ošetřující lékař, když o malíček před deseti lety přišla, a na bolest jí předepsal její první analgetika. Vytáhla krabičku a jednu pilulku spolkla. Pak se oblékla do čistého trika s dlouhým rukávem a nasadila si černou bavlněnou rukavičku.

Když se vrátila na místo, uviděla, že Metzinger tvrdě spí. Prázdna sklenička od whisky prozrazovala, čím si k tvrdému spánku pomohl. Elizabeth začala pročítat svůj článek a reakce recenzentů. I jí se však po chvíli začaly zavírat oči. Silou vůle se snažila udržet pozornost na jednotlivých řádcích, ale brzy jí začal unikat význam jednotlivých vět. Na okamžik zavřela oči a během dalšího předem prohraný boj prohrála.

Z bezesného spánku ji probral letuščin dotyk na rameni. Elizabeth jí nejdříve nerozuměla, ale po chvíli pochopila a kývla na nabídku pekinské kachny.

„Omlouvám se, našel jsem ho na zemi,“ pronesl Metzinger a v rukou měl její článek. Elizabeth okamžitě zaplavil mix studu, úzkosti a zlosti. Připadala si podobně, jako kdyby přistihla někoho, jak si prohlíží její spodní prádlo.

„Asi vám spadl, když jsme se dostali do turbulence. Zvedl jsem ho a omylem se začtl,“ omluvil se a podal jí ho zpátky.

„A ještě tohle vám spadlo,“ řekl a podal jí černou rukavičku. Elizabeth se zmocnila krátká panika a rychle zkontrolovala levou ruku. Byla obnažená a malíček nepříjemně bolel. Musela si rukavici sundat ve spánku. Někdy se jí to stávalo. Rychle si ji navlékla a až poté si vzala zpět článek.

„Recenzenti mají v jistých věcech pravdu. Nicméně jsem si dovolil přidat pár poznámek, jak text vylepšit.“

Po počátečním pochopení nebylo ani památky. Nejenže si dovolil narušit její soukromí, on dokonce souhlasil s někým, kdo stál za zamítnutím jejího článku, a ještě si dovolil přidat několik svých poznámek. Musel to být nehorázně namyšlený člověk.

„Vy se v tom vyznáte?“ zeptala se klidným hlasem, za nímž se snažila skrýt zlost.

„Svým způsobem.“

„Zkuste to rozvést,“ prozradila svou podrážděnost.

„Promiňte,“ omluvil se znovu. „Vyznám se ve vědeckých pracích. Děláte podobné technické chyby jako začínající akademici. Některé jsou na úrovni bakalářských studentů a značně snižují hodnotu vaší hlavní myšlenky. Ta je mimochodem vynikající a nemusel by se za ni stydět ani doktorský student při obhajobě disertační práce.“

To Elizabeth odzbrojilo. Na jednu stranu jí vytkl, že neumí technicky psát, ale na druhou stranu vyzdvihl její myšlenku. Potěšilo ji to. Technika psaní vyžaduje čas, ale lze natrénovat. Zato dobré nápady, které přicházejí spontánně, natrénovat nelze.

„Takže jste akademik?“

„Ano.“

„Podle vašeho věku a vystupování bych vás odhadovala na profesora nějakého technického či exaktního oboru.“

„Neurobiologie. Ale prakticky mě zajímá vše, co se týká mozku a lidské mysli,“ usmál se.

Elizabeth studovala jeho mimiku, pohyby očí, barvu a tón hlasu. Intuice jí radila, aby se měla na pozoru. Za život poznala spoustu akademiků a vysokoškolských učitelů. Sociology, psychiatri, psychology, antropology, přednášející policisty. Mnoho z nich bylo nepraktickými podivíny. Metzinger se ale zdál být jiný. Byl zvláště ošlehaný a do množiny podivínů nezapadal. A každá věc, která nezapadala, vzbuzovala její zájem. Chtěla vědět víc a rozhodla se ho vyvést z míry. „Povězte mi, pane profesore, všichni neurobiologové si mohou dovolit cestovat první třídou?“

„Jen ti, co mají několik patentů a kontrakty s farmaceutickými společnostmi, paní inspektorko,“ odpověděl.

V Elizabeth hrklo. Ten člověk vyvedl z míry ji.

„Jak víte, že jsem inspektorka?!“ zeptala se udiveně.

„Z vašeho článku. Je tam vaše afiliace,“ odpověděl a ukázal prstem na první stranu jejího rukopisu:

Terrorism as a Moral Obligation

Inspector Elizabeth Ainsley
Counter Terrorism Command,
New Scotland Yard, London

Elizabeth se zastyděla. Takhle jednoduše prozradit svoje jméno a to, že patří k londýnskému protiteroristickému oddělení.

Mladá inspektorka se svou prací často nechlubila. U lidí to vyvolávalo různé reakce. Nebyla členkou zásahového

komanda, a už vůbec ne tajnou agentkou zpravodajské služby MI5. Málokdo věděl, že protiteroristická policejní složka Velké Británie se soustředí nejen na potírání a pronásledování teroristů, ale také vynakládá nemalé prostředky na výzkum, prevenci a deradikalizační sociální programy.

„Na pouhou policejní práci je to až moc zajímavá myšlenka,“ pokračoval Metzinger. „Musíte trávit hodně času sebevzděláváním, psychologii, sociologií a dalšími humanitními vědami.“

Elizabeth ho chtěla poslat ke všem čertům.

Ten šedivý parchant ji zatím správně odhadl téměř ve všem, a to pouze z jejího textu. Několik let života strávila studiem na University College London, na Katedře bezpečnosti a kriminality, kde byl jejím hlavním oborem boj proti organizovanému zločinu a terorismu. Během studií si osvojila mnoho praktických dovedností policejní práce, ale často se dostávala do sporů s instruktory a některými přednášejícími. Postrádala teorii vysvětlující, proč k teroristickým útokům vůbec dochází a co se vlastně v hlavě extremistů odehrává. Neustále jí opakovali, že kreativita nemá v policejním vyšetřování co dělat. Kreativita vede k množení motivů pachatele a vyšetřovatel si pak nevědomky vytváří scénáře, na jejichž základě začne ohýbat jednoznačná fakta a přehlédne do očí bijící souvislosti. Dodržování mechanických kroků bylo správnou metodou policejního vyšetřování. To však pro Elizabeth bylo zcela k ničemu, pokud by chtěla vysvětlit, proč se k terorismu lidé uchylují. Forenzní metodiky v tomto ohledu selhávaly, a proto docházela na humanitní obory psychologie, antropologie a na lékařskou psychiatrii a hledala odpovědi tam.

Žádné jasné odpovědi však nenašla ani zde.

Radikalizace postupně trávící lidskou mysl byla stejně neprobádaná a plná neověřitelných hypotéz jako teorie alternativních vesmírů.

„Říkal jste kreativní myšlenka?“ zeptala se.

„Ano. Velice se mi líbí vaše argumentace, že teroristický čin, ke kterému se člověk uchýlí, je v jeho hlavě chápán jako morální povinnost a že je přesvědčený, že nemá jiného východiska.“

Elizabeth ve svém článku kombinovala dvě témata. Postupnou radikalizaci, kterou přirovnala ke „schodům“, po nichž člověk stoupá. A ekologickou teorii terorismu.

Radikalizace začínala na prvním schodu a byla spojena s frustrací, deprivací a opakujícími se pocity nespravedlnosti z toho, že ostatní lidé neustále porušují mravní, či dokonce posvátné hodnoty.

Druhý schod byl podle Elizabeth spojen s dlouhodobými pocity marnosti plynoucími z toho, že člověk je zcela neschopný změnit své okolí. Dotyčný začne plně pociťovat vlastní neschopnost cokoli změnit, ať jsou to politická rozhodnutí, zahraniční politika, legalizace potratů, sňatky homosexuálů, urážení víry nebo cokoli jiného.

Třetí schod nazvala bodem zlomu. V této fázi se člověk rozhodne vyvázat ze společnosti jinak smýšlejících lidí. Odejde ze školy, odejde od rodiny a začne vyhledávat podobně uvažující lidi a organizace.

Čtvrtý schod popsala jako plnohodnotné přijetí člověka do takto odlišně smýšlející organizace, ve které se všichni jedinci navzájem podporují ve svých radikálních názorech a neustále prohlubují černobílý obraz světa – *My versus Oni* – kde *my* máme posvátné hodnoty a je naší *morální povinností* prosazovat je a bránit. Za jakoukoli cenu.

Poslední pátý schod spojovala s aktivními přípravami na teroristický útok. Na tomto schodu člověk aktivně dehumanizuje ostatní lidi a o ztrátách na životech začíná uvažovat jen jako o vedlejších škodách, které jsou nutné k tomu, aby nemorální systém padl. Nehledě na to, jak odporné budou prostředky.

„Co to čtete za knihu?“

Její spolucestující měl na kolenou starý svazek, který mu sloužil jako improvizovaná podložka pro její článek. Zvláštní, pomyslela si Elizabeth. Ztratí pas a letenku, ale knihu z ruky nepustil.

„Jedna velmi stará povídka,“ odpověděl. „První věc, kterou jsem kdy přečetl, když jsem se naučil normální jazyk. Popravdě se mi moc nelíbí, ale vždy mě fascinovala předmluva.“

Elizabeth netušila, co tím chtěl říct. Nedávalo to smysl, ale zřejmě myslel dobu, kdy se naučil číst. Nepochybovala o tom, že se naučil číst sám, jako její bratr. Výsada géníů a šilenců.

Metzinger se natáhl přes uličku a podal inspektorce svou knihu. Elizabeth neznala titul, který zněl *Volání Cthulhu*, ale okamžitě poznala autora.

Howard P. Lovecraft.

Nekorunovaný král hororu a stylu „weird fiction“. Otevřela knihu na první stránce a začetla se:

Nejmilosrdnější věcí na světě je neschopnost lidské mysli uvědomovat si celý svůj obsah. Obýváme poklidný ostrov nevědomosti uprostřed temných moří nekonečna a není nám dáno cestovat daleko. Vědy, každá z nich směřující vlastním směrem, na tom sotva co

změnily; avšak jednoho dne spojení znalostí, až doposud nesouvisejících, nám otevře tak úděsné pohledy na skutečnost a na naše ubohé postavení v jejím rámci, že z toho zjevení buď zešílíme, nebo uprchneme z nebezpečného světla poznání do klidu a bezpečí nového věku temna.

... zešílíme... Na okamžik strnula. Předmluva jako by k ní promlouvala a odkazovala na psychický stav jejího zesnulého otce, jejího posedlého bratra a... do jisté míry i jí samotné.

„Pročpak letíte do Hongkongu, paní inspektorko?“

„Zahraniční přednáška,“ odpověděla mu Elizabeth rozrušeně.

„To je dobře, jen jsem chtěl vědět, zdali se mám v Hongkongu obávat teroristického útoku,“ řekl bělovlasý akademik nyní se zcela vážnou tváří. „Létání není to jediné, z čeho mám strach.“

Elizabeth si prohrábla tmavé vlasy, vrátila knihu majiteli a procedila: „Nikoli.“

Lhala.

Jedna z prvních vlastností, kterou nabyla samovolně po nástupu k policejnímu sboru, byla nenávisť k novinářům, jež pozvolně přerostla až k nelibosti sdílet jakékoli informace s kýmkoliv. Naučila se, jak manipulovat s pravdou a mít u toho zcela nehybnou tvář.

„Jestli vás to uklidní, pak jedu našim asijským kolegům udělat přednášku o prevenci terorismu a o posledních postupech, které v naší práci zavádíme.“ Tentokrát mluvila pravdu. Jen vynechala podstatnou část, a to, že do Hongkongu letí kvůli odloženému případu.

„Proč si nepozvou někoho z Asie?“ zeptal se Metzinger.

„Je to mezinárodní program na výměnu preventivních metodik, které...“

„To Čína dovolí?“ skočil jí do věty profesor.

„Hongkong není Čína, pane Metzingere.“

„Zatím,“ opáčil.

„Prosím?“

„Hongkong není Čína. Pěkné heslo. Každý, kdo v Hongkongu žije nebo sdílí prodemokratické názory, toto heslo používá, ale obávám se, že se to v řádu několika let změní.“

„Co tím myslíte?“

„Jak mi řekli kolegové, v Hongkongu se blíží volby a komunistická strana už má jejich samosprávy plné zuby. Proto vydala rozhodnutí, které zásadním způsobem reformuje hongkongský volební systém. Studenti v ulicích protestují už prý několik dní. Doufám, že budete mít na přednášce alespoň nějaké posluchače, protože většina policistů asi bude v ulicích.“

Elizabeth o tom chvíli přemýšlela a zvažovala, zdali to může více dopomoci jejím plánům, nebo je narušit. Mezitím stevardka dvojici přinesla večeři. Obě jídla vypadala úžasně, ale ve stínu nových informací si Elizabeth svou kachnu nedokázala plně vychutnat.

„Proč vlastně letíte do Hongkongu vy?“ zeptala se, aby utišila tíživé myšlenky. Thomas Metzinger polkl sousto a řekl: „Vlastně z podobného důvodu jako vy. Místní univerzita si mě pozvala, abych jim udělal několik tematických přednášek.“

Lhal.

„O čem budou?“ Elizabeth upila ze svého šampaňského.

„No, nechali mi relativně volnou ruku, co se výběru témat týče, takže bych rád studentům řekl o pár případech, ke

kterým jsem se v životě dostal. A které jsou blízko tématu, jež mě dlouhodobě zajímá.“

„A to je?“

„Neurobiologický determinismus.“

„To zní zajímavě.“

„Neurobiologický determinismus si klade otázku, jestli je naše chování kompletně ovládáno mozkiem. V důsledku je to o tom, zdali je ve fungování mozku místo pro svobodnou vůli.“

„Já vím,“ odpověděla Elizabeth.

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Víím, co znamená determinismus. Nejednou jsem si kladla otázku, zdali je už od narození člověka v jeho mozku rozhodnuto o tom, jestli bude v budoucnosti směřovat ke kriminální činnosti, do které spadá i terorismus. Filozofickou otázkou ale je, zda takový člověk může být opravdu za svoje chování zodpovědný, protože pokud ho k tomu donutil mozek, nemohl se přece rozhodnout jinak. Můžeme pak takového člověka vinit za něco, k čemu se vlastně nerozhodl?“

„Překvapujete mě. Nevěděl jsem, že britští policisté jsou trénováni filozofové.“

„Jen někteří,“ koupala se Elizabeth v marnivosti.

„Chtěla byste slyšet příběh? Mohla byste v něm třeba najít inspiraci pro svůj další článek,“ zeptal se s úsměvem.

Elizabeth si uvědomila, že ji ještě čeká šest hodin letu.

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Dobře tedy,“ řekl a složil příbor.

Stewardka se objevila, odnesla prázdné talíře a donesla čisté sklenice s další dávkou drahého alkoholu.

„Když jsem byl přesvědčený o tom, že máme svobodnou vůli. Ale pak jsem od toho upustil, když jsem se setkal s jedním velice zajímavým člověkem,“ začal.

„Kdo to byl?“

Metzinger se na chvíli odmlčel, jako by se snažil rozpomenout.

„Jestli si pamatuji správně, tak to byl lékař. Zajímavý případ. Jednoho dne k večeru mi zavolal dlouholetý kolega. Chtěl, abych ho v nejbližších dnech navštívil a abych se s ním podělil o názor na jeho nového pacienta, který byl po automobilové nehodě. To by samo o sobě nebylo ničím zajímavé, ale kolega už v té době patřil mezi nejlepší neurovědce v Německu. Takže to přirozeně vzbudilo moji zvědavost.“

„Nechte mě hádat,“ pronesla Elizabeth. „Určitě netrpěl něčím jednoduchým jako posttraumatickým stresem.“

„Ne, to opravdu ne,“ přitakal Metzinger. „Na to, že byl po autonehodě, vypadal pacient docela zdravě. Jen pár odřenin a pohmožděnin, na jejichž ošetření postačil obvaz. Na chvíli jsem zapochyboval, jestli jsem náhodou nevážil zbytečnou cestu. Ovšem pak mu zazvonil telefon. Na druhém konci byla jeho manželka. Byl strašně dojatý, že mu volá. Dokonce měl slzy v očích. Dokola ji utvrzoval v tom, že je v pořádku, ale že už by ho měla přijít s dětmi navštívit. Byli jsme tenkrát s kolegou za sklem a já se ho zeptal, co tím sleduje. Ale on jen pokynul, ať vydržím. Z druhé místnosti náhle přišla mladá žena, která mi byla představena jako jeho manželka. Byla uplakaná a vypadala, že se obává do pokoje svého manžela vstoupit. Jako by se nechtěla setkat s tím, co ji tam čeká. Pomalu mi začalo svítat. Po krátkém naléhání mého kolegy však do pokoje přece jen vstoupila. Její manžel ji však nepřivítal. Místo toho ji označil za dvojníka své ženy, který na sebe vzal její podobu. Tyto situace se opakovaly, jen s jiným scénářem. Někdy ji označil za mimozemšťana, jindy za robota, ale vždy ukradla podobu jeho pravé manželce. Co však bylo nejzajímavější,

když jeho žena vzala opět telefon do rukou a zavolala mu, okamžitě se mu vlily slzy do očí a začal hovořit o tom, že by ho měla navštívit. Tato situace se opakovala pokaždé.“

„Co se mu stalo?“ zeptala se Elizabeth rezervovaně, i když na ni příběh udělal dojem.

„Nic moc a vlastně příliš. Při autonehodě přišel o několik spoju bílé hmoty, které vedou zrakové informace do emocionálních center mozku. Nikdy už neměl správnou emocionální reakci, když viděl svou rodinu, a jediný způsob, jak si mozek dokázal tuto situaci vyložit, byl, že svou rodinu považoval za dvojníky.“

„To je strašné,“ soucítila inspektorka.

„Pokud mu ovšem někdo z rodiny zavolal na telefon, správná emocionální reakce se dostavila okamžitě, protože...“

„Protože neměl porušené spoje mezi emocemi a drahami, které vedou sluchové informace,“ skočila mu do řeči.

„A... ano. Velmi správně,“ zadrhl se na chvíli profesor. Velmi málo lidí, jimž v životě tuto historku vyprávěl, bylo schopno přijít na její pointu tak rychle. Nepřekvapilo ho to však. Věděl, že se pod její pohlednou tvář skrývá mnohem víc než jen inteligence.

Byla nebezpečná.

„Jak to s ním dopadlo?“ zeptala se nedočkavě.

„Bohužel jsme mu nebyli schopni pomoci,“ přiznal smutně Metzinger. „Jediné, co v životě chtěl, bylo být s rodinou, které prý obětoval prakticky všechno. Bohužel už je nikdy nemohl spatřit. Nebo alespoň ne tak, jak si přál.“

Profesor se na chvíli odmlčel. Elizabeth mu nedočkavě visela na rtech.

„Na jeho ženu to bylo příliš. Velice ho milovala. Když jsme jí s kolegou řekli, že poškození je trvalé a nemůžeme nic

dělat, zhroutila se. Po krátké hospitalizaci na psychiatrii ji propustili do domácí péče. To byla chyba. Nejdříve otrávila jejich dceru a pak si ve vaně podřezala žíly,“ pokračoval Metzinger. „On se pak pokusil oběsit na nemocničním prostěradle, poté co mu nešťastnou novinu zavolal jeho otec. Přitom to celou dobu věděl, protože za ním byla policie a ukazovala mu fotografie kvůli identifikaci. Jediné, co jim opakoval, bylo, že je rád, že jsou dvojníci mrtví.“

Profesor Thomas Metzinger a inspektorka Elizabeth Ainsleyová chvíli tiše seděli.

„Máte i vtipné historky?“ zeptala se.

„Ano, pár jich je i vtipných,“ odpověděl.

„Řekněte radši ty, jinak vyženete do ulic i studenty, kteří se ještě nebudou prát s mými posluchači.“

Profesorovi to za okamžik došlo a zasmál se. Představa, že oba váží cestu doslova přes půl zeměkoule jen kvůli tomu, aby se postavili před prázdné přednáškové auly, zatímco jejich posluchači budou v ulicích mezi sebou válčit, byla svým způsobem vtipná.